А то таке… Всі захисні шари
Ховає пам’ять тільки до пори,
Вони зникають разом із дитинством,
Злітають із дерев пожухлим листям,

Миттєвості, заховані на дні,
Проявляться на тканім полотні,
Вдивляєшся в невиразні гримаси
Своїх страхів із підземелля часу,

Котрі не відділяє навіть скло:
Нічого ж не минуло, не пройшло.
Бо чутно як крізь сон матуся плаче,
Тремтить десь у кутку душа дитяча,

Ховається від наступу примар,
Як мати в ніч вигукує: Пожар!
В сільській оселі тиша кам’яна,
До неї знов вернулася війна…

Палають там будівлі і мости,
Хитаються могили і хрести,
І знов вона під бомбами біжить,
І знов життя – лише тоненька нить,

Блукає світом юна полонянка,
Чекає порятунку… чи світанку…
Вдихає тато тютюновий дим,
Таким нещасним, видиться, старим…

В печі вогонь пташиною сокоче,
Згоряють там мої літа діточі..
Не батьківська, і не моя вина,
Що хату не покинула війна.

Немов вовчиця завиває ніч,
"Забудеться..." – течуть сльозини свіч,
А мамине розірване намисто
Все котиться по сходинках дитинства...

...І я не знаю, як, коли, допоки
Ця темна ніч протягнеться жорстока..
Дитинства не крадіте у дітей!
Молю я небо, Господа, людей,

Із душ відкиньте темну пелену,
З своєї хати проженіть війну!
Бо всі казки згасають у дитині
Як стогне мати сільській хатині.

Наталя Дзюбенко-Мейс